

ഒ.വി. വിജയൻ

കാറ്റു പറഞ്ഞ കഥ

ഒ.വി. വിജയൻ(1930-2005)

നോവലിസ്റ്റ്, ചെറുകഥാകൃത്ത്, കാർട്ടൂണിസ്റ്റ്, രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകൻ, പത്രപ്രവർത്തകൻ. 1930 ജൂലൈ 2-ന് പാലക്കാട്, വിളയൻചാത്തന്നൂരിൽ ജനിച്ചു. ചെന്നൈ പ്രസിഡൻസി കോളജിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് എം.എ. കുറച്ചുകാലം കോളജിൽ അദ്ധ്യാപകൻ. പിന്നീട് ശങ്കേഴ്സ് വീക്ക്ലി, പേട്രിയറ്റ്, ദ സ്റ്റേറ്റ്സ് മാൻ എന്നീ ആനുകാലികങ്ങളിൽ പത്രപ്രവർത്തകൻ. നോവൽ, കഥ, ലേഖനം, കാർട്ടൂൺ തുടങ്ങിയ വിഭാഗങ്ങളിലായി 30 കൃതികൾ. 1990-ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, 1991-ൽ വയലാർ അവാർഡ് (ഗുരുസാഗരം), 1992-ൽ മുട്ടത്തു വർക്കി അവാർഡ് (ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം), 1999-ൽ എം.പി. പോൾ അവാർഡ് (തലമുറകൾ) എന്നീ പുരസ്കാരങ്ങൾ. 2001-ൽ കേരള ഗവണ്മെന്റിന്റെ എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം. 2003-ൽ രാഷ്ട്രം പത്മഭൂഷൺ ബഹുമതി നൽകി ആദരിച്ചു. 2005 മാർച്ച് 30-ന് അന്തരിച്ചു.

കാറ്റു പറഞ്ഞ കഥ

പാലക്കാട്ടു നിന്ന് കോയമ്പത്തൂർ നിരത്തിലൂടെ കഞ്ചിക്കോട്ടെത്തി അവിടെ നിന്ന് മൺപാതയിലൂടെ ചുരപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. പരുന്നായ വാടക ജീപ്പിനു പോലും സഞ്ചരിയ്ക്കാൻ പറ്റിയതായിരുന്നില്ല, ആ വെട്ടു വഴി. എങ്കിലും ഈ യാത്രയിൽ -പത്തു വർഷത്തിനുശേഷം ഉള്ള രണ്ടാമത്തെ യാത്രയായിരുന്നു ഇത്, തെയ്യുണ്ണി ആരേയും പഴി പറഞ്ഞില്ല.

‘കുണ്ടാണ്ട്.’ മുന്നിൽക്കിടന്ന വെട്ടുവഴിയിലേക്ക് കണ്ണ്പായ്ച്ചുകൊണ്ട് ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു.

‘ഇവിടെ നിർത്തണമെങ്കിൽ നിർത്തിക്കൊളു.’ തെയ്യുണ്ണി പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ നടന്നുകൊള്ളാം.’

ബാക്കി വഴി ഏതാണ്ട് ഒരു നാഴികയാണ്. വിമാനത്താവളം വരെ കാറിലും, വീണ്ടും വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലിലേയ്ക്കും മാത്രം സഞ്ചരിച്ചു ശീലിച്ച തെയ്യുണ്ണിക്ക് ആ കാൽനടയോട് അപ്രീതി തോന്നിയില്ല.

‘വേണ്ട. പതുക്കെ പൂവാം, പിടിച്ചിരുന്നാൽ മതി.’

‘ശരി.’

മേടും പള്ളവും നിറഞ്ഞ ആ വഴിയിലൂടെ ജീപ്പ് സശ്രദ്ധം സഞ്ചരിച്ചു. വന്യമായ ആ മലയടിവാരത്തിലേക്ക് തെയ്യുണ്ണി ആദ്യമായി കണ്ണും കാതും തുറന്നു. മലയിൽ ആറ്റിത്തണുപ്പിച്ച വെയിൽ. ചുരത്തിലൂടെ മലവെള്ളം പോലെ ആർത്തിരവി പാലക്കാട്ടേയ്ക്ക് വീശുന്ന കിഴക്കൻ കാറ്റ്.

‘ബടത്തെ മരൊക്കെ പോയി, അല്ലേ, ഡ്രൈവറേ?’ തെയ്യുണ്ണി ചോദിച്ചു.

‘ഒക്കെ വെട്ടി. ബട കടായിരുന്നു. ഒര് അഞ്ചു കൊല്ലം മുമ്പു വരെ. ആനയെറങ്ങും.’

അതെ, കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം താൻ വന്നപ്പോൾ ഈ വെട്ടുവഴിയുടെ ഇരുവശവും കുറ്റൻ മരങ്ങളായിരുന്നു. തനിയ്ക്ക് പേരറിയാതിരുന്ന കാട്ടുമരങ്ങൾ. അവയുടെ മേലാപ്പുകളിൽ നിന്ന് ചീവീടുകളുടെ അക്ഷൗഹിണികൾ കിലുങ്ങിച്ചിലമ്പി. ആ യാത്രയെ തെയ്യുണ്ണി ഓർമ്മിച്ചു. യൂറോപ്പിലൂടെ പര്യടനം നടത്തി ബോംബെയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വന്ന ഭാര്യ വിമാനത്താവളത്തിൽ വെച്ചേ അറിയിച്ചു.

‘നാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു കത്തു, കൈപ്പട കണ്ടിട്ട് ഏട്ടന്റെയാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘എന്താണാവോ വിശേഷം? നീ കത്തു പൊളിച്ചില്ലേ, ഫീബി?’

‘ഞാനങ്ങനെ ചെയ്യാറില്ലല്ലോ.’

ജുഹുവിലേയ്ക്കു കാറു നീങ്ങുമ്പോൾ സ്റ്റിയറിംഗിനു പുറകിലിരുന്ന ഫീബിയുടെ മുഖത്തേക്ക് തെയ്യുണ്ണി ഇടം കണ്ണിട്ടു നോക്കി. ഒരു യവന ശിൽപ്പത്തെപ്പോലെ വടിവൊത്ത ആ മുഖത്തെച്ചുറ്റിക്കിടന്ന പൊൻമുടി ഇളംകാറ്റിൽ പാറി. ഭർത്താവിന്റെ കത്തു പൊളിച്ചു നോക്കുക അവളുടെ സംസ്കൃതിയ്ക്കു ചേർന്നതല്ല.

തന്നെ ആകർഷിച്ച മറ്റു പലതുമണ്ടായിരുന്നു അവളുടെ സംസ്കൃതിയിൽ. ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ഉദ്യാനത്തിലിരുന്ന് കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മവെയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ധൈര്യം, നാളെ, തങ്ങളുടെ ബന്ധം കയ്ച്ചു പോയെങ്കിൽ, ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല, എനിക്ക് വിവാഹമോചനം വേണം, എന്നു പറയാനുള്ള സത്യസന്ധത ഇതൊക്കെയായിരുന്നു തന്നെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച വെല്ലുവിളി.

സ്റ്റാൻഫോർഡ് സർവകലാശാലയിൽ തന്റെ സഹപാഠിനിയായ ഫീബിയെ പ്രേമമാണെന്ന് അച്ഛനെ അറിയിക്കാൻ നാട്ടിൽ വന്നത് ഓർക്കുന്നു. അച്ഛൻ മുടക്കം പറഞ്ഞില്ല, ചിന്താമധുരമായി പുഞ്ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

അമ്മയാണു പറഞ്ഞത്, ‘ദേവകീടെ ജാതകം നോക്കിച്ചതായിരുന്നല്ലോ.’

ചാർച്ചയിലുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ് ദേവകി, ഉൾനാട്ടിൽ കഴിയുന്ന ഒരിടത്തരം കൃഷിക്കാരന്റെ മകൾ. ജാതകത്തോടുള്ള തന്റെ പുച്ഛം പുറത്തു കാണിക്കാതെ, താൻ അമ്മയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു, 'അത്രേല്ലേ ഉള്ളൂ, അമ്മേ? നമ്മള് വാക്കൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ലല്ലോ.'

ഇത്തിരിനേരം ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അമ്മ പറഞ്ഞു, 'വാക്കിനേക്കാൾ വല്യതല്ലേ ധാരണ? ദേവകി നിന്നെ മനസ്സുകൊണ്ട് സ്വീകരിച്ച മട്ടാ.'

'ആൺകുട്ടോൾടെ നിശ്ചയല്ലേ, മാധവി,' അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. 'നീയെന്നിനാ വെറുതെ അതുമിതും പറയുന്നത്?'

അമ്മ ഉൾവലിഞ്ഞു 'ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ലാ.'

'കുട്ടൻ അമ്മേടെ വേവലാതി സാരാക്കണ്ട. നെനക്ക് ഈ ഫീബിയെ ഇഷ്ടായോ?'

ഇത്തിരി നാണത്തോടെ പറഞ്ഞു, 'ആ.'

'നമ്മടെ ഈ പഴേ തറവാടിനെ ഒരമേരിയ്ക്കക്കാരിയ്ക്ക് ഇഷ്ടാവോ, കുട്ടാ?' അമ്മ ചോദിച്ചു.

'എന്താ ഇഷ്ടാവണ്ടേ?'

'അതിനിപ്പൊ അവർ ഈ പാലക്കാട്ട് വന്ന് താമസിക്കാൻ പോണ്ണോ?' അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

'അപ്പൊ അച്ഛനും മകനും കൂടി അതും നിശ്ചയിച്ചോ,' അമ്മ പറഞ്ഞു, 'ബടെ താമസിയ്ക്കൊന്ന്?'

'ഞങ്ങൾ എവടെ താമസിച്ചാലും ഫീബി ഈ തറവാട്ടിൽ വന്നതിന്റെ ശേഷയുള്ളൂ, അമ്മേ.'

അമ്മയുടെ കണ്ണുകൾ നനയുന്നത് താൻ കണ്ടു. ഫീബിയെ അനുഗ്രഹിക്കാനും ദേവകിയ്ക്ക് ശിഷ്ടജീവിതത്തിൽ ശാന്തിനേരാനും. കുറേ കഴിഞ്ഞ് അമ്മ പറഞ്ഞു, 'നെന്റെ തീരുമാനം മാറ്റാൻ അമ്മ പറയില്ല. പക്ഷേ നീ അച്ഛനെ നോക്കൂ, കുട്ടാ?'

'എന്തേ?'

'അച്ഛൻ എങ്ങിനെയെന്നാണെന്ന് നെനക്ക് ഓർമ്മണ്ടോ? ആ തടിയ്ക്ക് വയസ്സാവണം.'

പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ വീണ്ടും ഇടപെട്ടു, 'നിനാ മാധവി പിന്നീം അവന്റെ മനസ്സ് വെച്ചമിപ്പിയ്ക്കുന്നത്? അമ്മെന്തെങ്കിലും പറയുന്നത് നീ കണക്കാക്കണ്ട, കുട്ടാ.'

പ്രേമത്തിന്റെ പുതുമയിലും ദേവകിയുടെ അർത്ഥം ഗ്രാമ്യവും സാത്വികവുമായി തന്റെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞു. സന്ധ്യയ്ക്ക് തിണ്ണയടിച്ചുവാരി നിലവിളക്കു കാണിക്കുന്ന, പാലിലും പഴക്കത്തിയിലും ചേർന്നു പോകുന്ന കർഷക വധു. അമ്മ പറഞ്ഞു, 'ഒന്നേ ന്റെ മനസ്സിലായിരുന്നുള്ളൂ. നെന്റെ ഏട്ടത്തിയമ്മ കൈയും കാലും വയ്യാത്തോളാ. ദേവകിയായിരുന്നെങ്കിൽ വയസ്സുകാലത്ത് നെന്റെ അച്ഛനെ നോക്കുംന്ന് ഒരു വിശ്വാസം.'

ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല, അന്നും പിന്നീടും അതിനെക്കുറിച്ച് തനിക്ക് ഒന്നും പറയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കത്തു പൊളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്ന ഫീബി ജുഹുവിലേക്കുള്ള പാതയിലൂടെ വിദഗ്ധമായി കാരോടിച്ചു... വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അച്ഛൻ സുഖമില്ലാതായപ്പോൾ ഫീബി ഉപദേശിച്ചു. 'നിങ്ങളുടെ കൊച്ചുപട്ടണം യഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ഒരു ഗ്രാമമാണ്. അവിടെ ചികിത്സാ സൗകര്യങ്ങളില്ല. ഏതെങ്കിലും നഗരത്തിൽ ഒരു നല്ല ആശുപത്രിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കണം. അതിനുള്ള ചിലവ് നമുക്ക് താങ്ങാവുന്നതല്ലേയുള്ളൂ?' അച്ഛന് മരിക്കാൻ ആവശ്യം സ്പർശവും സാമീപ്യവുമായിരുന്നു, ഇത്തിരി ഗംഗാതീർത്ഥവും. അതുമായി തനിച്ച് നാട്ടിലേക്കു വന്നു. അച്ഛനെ യാത്ര അയച്ചു.

അമ്മയും തറവാട്ടിൽ വെച്ചാണ് മരിച്ചത്. ഫീബി അന്ന് വീണ്ടും സ്റ്റാൻഫോർഡിലായിരുന്നു. അവിടെ നിന്ന് ബോംബെയ്ക്ക് ഔപചാരികമായ ഒരനുശോചനകമ്പിയയച്ചു തന്നു. അപ്പോൾ ദേവകിയുടെ അർത്ഥം ദുഃഖസാന്ദ്രമായി.

ജുഹുവിൽച്ചെന്ന് ഏട്ടന്റെ കത്ത് വായിച്ചു. 'എനിയ്ക്കിത്തിരി സുഖമില്ലാതിരിക്കുകയാണ്, കുട്ടാ. നിന്നെ അറിയിയ്ക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം എഴുതുകയാണ്. തിരക്കിന്നിടയിൽ നീ ഈ മലമ്പ്രദേശം വരെ വരണമെന്ന് ഞാനൊരിക്കലും പറയില്ല. നീ ഏട്ടനെ മനസ്സിൽ കരുതിയാൽ മതി. കാണുന്നതിന്റെ ഫലമാണ്. ശ്രീകുമാരനെ ഞാൻ വിവരമറിയിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. ആകാംക്ഷകൊണ്ട് അച്ഛനെ കാണണമെന്ന് അവനെങ്ങാനും നിശ്ചയിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയന്ന്. കോംബ്രിഡ്ജിൽ നിന്നു വന്നു പോവുക എളുപ്പമല്ലല്ലോ. നിന്റെ ഏട്ടത്തിയമ്മ ഇപ്പോഴുമായിരുന്നെങ്കിൽ! വൃദ്ധമനസ്സിന്റെ ദൗർബല്യങ്ങൾ....'

വലിയൊരു പള്ളം താണ്ടി ജീപ്പ് അതിന്റെ കഠിന ശ്രമം തുടർന്നു.

‘ബുദ്ധിമുട്ടായി ലെവ, ഡ്രൈവറേ?’ തെയ്യൂണ്ണി ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

‘ഏയ്, ഞങ്ങൾക്ക് ഇതു തൊഴിലല്ലേ?’

ഇനിയും ഒരു നാഴിക കാണും... ഏട്ടത്തിയമ്മ മരിച്ചശേഷമാണ് ഏട്ടൻ ജോലി രാജിവച്ച് ഈ മലമ്പ്രദേശത്തേക്ക് താമസം മാറ്റാൻ നിശ്ചയിച്ചത്. ആ നിശ്ചയത്തെ തെയ്യൂണ്ണി കഠിനമായി എതിർക്കുകയായി. ഏട്ടൻ ഇപ്രകാരം ഒരേഴുത്തെഴുതി, ‘പാലക്കാടൻ ചുരത്തിൽ പുലിയും കാട്ടുപന്നിയും ശല്യപ്പെടുത്താവുന്നേടത്ത്, ഏട്ടൻ എന്താണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? മാത്രമല്ല, ഏട്ടൻ ഇനിയും ഒരു പത്തു വർഷമെങ്കിലും സേവനസാധ്യതയില്ലേ? ജോലിയിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാലും ഒരു ന്യൂക്ലിയർ ഫിസിസിസ്റ്റിന് എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യാൻ കിടക്കുന്നു....’

ഏട്ടന്റെ മറുപടി വന്നു, ‘സമൂഹത്തിനും കുടുംബത്തിനും കൊടുക്കാനുള്ള കടങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ട്. ആ കടങ്ങൾ എന്റെ പ്രാപ്തിയ്ക്കനുസൃതമായി ഞാൻ വീട്ടിക്കഴിഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു. ഇനി എനിക്ക് മറ്റു ചില കടപ്പാടുകളുണ്ട്. അതു കൊടുത്തു തീർക്കാനാണ് ഞാൻ മലയടിവാരത്തിൽ താവളം തേടുന്നത്....’

ആ കടപ്പാടുകളെന്തെന്ന് ഏട്ടൻ പറഞ്ഞില്ല, തെയ്യൂണ്ണി ചോദിച്ചതുമില്ല. സൗമ്യനായ ഏട്ടൻ ഏറെ ചിന്തിച്ചു എന്തെങ്കിലും തീരുമാനിക്കൂ, തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാലാകട്ടെ അതിൽ നിന്നു പിന്തിരിയ്ക്കുക ശ്രമകരവും. ഏട്ടൻ തന്റെ പുതിയ താവളത്തെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും എഴുതി. നിരത്തു വിട്ട് ഒരു നാലു നാഴിക ഉള്ളൊട്ടു ചെന്നാൽ കാടിനു പുറത്തു കിടന്ന ഫലവത്തായ മണ്ണാണ്. അവിടെ തെങ്ങും കായ്ക്കറിയും മാവും പ്ലാവും ഒക്കെ നിറഞ്ഞ ഒരേക്കർ നിലത്തിൽ ഏട്ടൻ ഒരു ചെറിയ വീട് പണിഞ്ഞു. മൺചുമരും മരക്കുഴക്കോലും ഓടും കാവി മിനുക്കിയ തറയും. പിന്നെയും ഒട്ടുദൂരം പോണം അടുത്ത ഊരെത്താൻ. എന്നാൽ അതിനിടയ്ക്ക് പൊന്നുസ്വാമിയെന്ന കൃഷിക്കാരൻ കുടിലു കെട്ടിപ്പാർത്തിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും സഹായം വേണ്ടി വന്നാൽ പൊന്നുസ്വാമിയെ വിളിക്കാം. അതൊഴിച്ചാൽ മലയടിവാരത്തിൽ ഏട്ടൻ തനിച്ച്, ആ തപസ്വിയുടെ പൊരുളറിയാതെ മനം മടുത്ത് തെയ്യൂണ്ണി അതിനെ

വിസ്മരിച്ചു. വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. എന്നാൽ, പൊട്ടിക്കാതെ ഫീബി തന്റെ കൈയിലേൽപ്പിച്ച കത്തു വായിച്ചപ്പോൾ ആ മലയടിവാരം വരെ ചെല്ലണമെന്ന് തിടുകും തോന്നി.

‘ഞാൻ അവിടെ ചെന്ന് വിവരങ്ങൾ അറിയട്ടെ, ഫീബി.’

‘എന്താണ് ആ സ്ഥലത്തിന്റെ പേര്? കണ്ടിക്ക്കാട് അല്ലേ?’

‘അതെ.’

‘മലയടിവാരമാണെന്ന് ഏട്ടൻ പണ്ട് എനിക്കെഴുതിയിരുന്നു. മലകൾ കാണാൻ എന്നെ ക്ഷണിച്ചതായിരുന്നു.’

‘ഞാനോർക്കുന്നു.’

‘വിനോദവാസത്തിൻ പറ്റിയ സ്ഥലമായിരിക്കണം. പക്ഷേ, അവിടെ രോഗം പിടിച്ചു കിടക്കുന്നത് ആപൽക്കരം. ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരൂ. ഇവിടെ ജെസ്പോകിലോ മറ്റോ ഏട്ടനെ ചികിത്സിപ്പിക്കാം.’

ഫീബി ചികിത്സാ നിർദ്ദേശം ആവർത്തിയ്ക്കുകയാണ്. ഇതിനു മുമ്പു തന്ന നിർദ്ദേശം ഓർത്ത് തെയ്യുണ്ണി അസ്വസ്ഥനായി.

‘ഏട്ടന്റെ മനസ്സെന്തെന്ന് നിർണയിക്കുക സാധ്യമല്ല, ഫീബി. ഞാൻ അവിടം വരെ ഒന്നു ചെന്നു നോക്കട്ടെ.’

അങ്ങനെ പത്തുകൊല്ലം മുമ്പ് ഇവിടെ ആദ്യമായി വന്നതാണ്. ഏട്ടന്റെ ശരീരസ്ഥിതിയിലും ഏകാന്ത വാസത്തിലുമുള്ള ആകാംക്ഷമാത്രമായിരുന്നില്ല, ആ അകാലതപസ്യയെക്കുറിച്ച് കയർക്കാനുമായിരുന്നു തെയ്യുണ്ണി യാത്ര നിറവേറ്റിയത്. കോയമ്പത്തൂരിൽ വിമാനമിറങ്ങി ഒരു കാർ വാടകയ്ക്കെടുത്ത് കണ്ടിക്ക്കാട്ടേക്കു തിരികുമ്പോൾ പരിഭവത്തിന്റെ അക്ഷമയായിരുന്നു മനസ്സിൽ നിറയെ. വെട്ടുവഴിയുടെ പള്ളവും മേടും കണ്ട് നിരുത്സാഹപ്പെട്ട ഡ്രൈവറോട് കയടക്കാൻ തെയ്യുണ്ണിക്ക് ഏറെ പ്രകോപനം വേിവന്നില്ല.

‘ഈ വഴിക്ക് ഓടിച്ചാൽ വണ്ടിയുടെ ആക്സിൽ പൊട്ടും,’ തമിഴനായ ഡ്രൈവർ പിണങ്ങി.

‘തന്റെ വണ്ടിയ്ക്ക് എന്താ വില?’ തെയ്യുണ്ണി കയർത്തു.

‘അയ്യോ സാരെന്താണ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്?’

‘വണ്ടിയൊടിഞ്ഞാൽ ഒടിയട്ടെ. ഞാനതിന്റെ വില തരാം. ഓടിയ്ക്ക്.’

കാരിൽനിന്നിറങ്ങി പടികയറിയപ്പോൾ പ്രസാദവാനായി തോട്ടത്തിൽ ചുറ്റി നടക്കുന്ന ഏട്ടനെയാണ് കണ്ടത്.

‘നീ എന്തിനാ കുട്ടാ വന്നത്?’ ഏട്ടൻ ആ യാത്രയുടെ ശ്രമത്തെ ഗുണഭോഷിച്ചു.

‘ഏട്ടന് അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. കാട്ടിൽ താമസിക്കൂ, സൂക്ഷാപ്പാ, കത്തെഴുതാ. പിന്നെ ഞങ്ങളെങ്ങനെ വരാണ്ടിരിയ്ക്കും?’

‘വരു’

ആ ചെറിയ വീട്ടിനകത്തു കയറി, അത്യുപതിയോടെ തെയ്യുണ്ണി ചുറ്റുംനോക്കി. ‘എന്തിനാ ഏട്ടൻ ഇത് സ്വയം ഏല്പിച്ചത്,’ അയാൾ ചോദിച്ചു: ‘ഈ ശിക്ഷ?’

‘എന്നെ കണ്ടാൽ ഇത് ശിക്ഷയാണെന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?’

രണ്ടുപേരും കുറേനേരം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ തെയ്യുണ്ണി ചുറ്റും നോക്കി. ‘വയ്യാതിരുന്നപ്പോ ഏട്ടനെ ആരാ ചികിത്സിച്ച്?’

‘ചികിത്സ്യോ? ആരും ചികിത്സിച്ചില്ല.’

‘ഞാനെന്താ ഇതിന് പറ്റേണ്ട?’

ഏട്ടൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ‘കുട്ടന് മനസ്സിലാവ്ണിലൂ, ലേ?’

‘ഏട്ടൻ ആഹാരത്തിന് എന്താ ചെയ്യാ?’

‘പൊന്നുസ്വാമിയുടെ ഭാര്യ വരാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ വരവ് പ്രമാണിച്ച്. എന്റെ ഭക്ഷണം ഇതാ ഇത്രയേയുള്ളൂ....’

ഈ കുട്ടയിൽ രണ്ട് ഇളനീർ തൊണ്ടുകൾ കിടന്നു. ഇതിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് ഏട്ടൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ പ്രാതലാ. ഇനി രാത്രി രണ്ടെണ്ണം.’

‘ഇതാണോ ഭക്ഷണം?’

‘ഭക്ഷണം മാത്രമല്ല. ഔഷധം.’

രാത്രിയിരുട്ടിയപ്പോൾ തെയ്യുണ്ണി ചോദിച്ചു. ‘ഏട്ടാ, കള്ളന്മാർ വന്നാലോ?’

ഏട്ടൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ‘നാലു വെള്ളമുണ്ടും നാല് മേല്മുണ്ടും ഒരു തോർത്തും കുറെ മൺകലവും, ഇതാ ഈ വീട്ടിലാകെ. കള്ളൻ സ്വതഃ ശാന്തനാ, നമ്മുടെ ദുരാഗ്രഹം കൊണ്ടാ അവൻ അതുമിതും ചെയ്യുന്നത്.’

ഊണു കഴിച്ച് പായ വിരിച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ആദ്യമായി എയർക്കണ്ടീഷണറില്ലാതെ ഉറങ്ങുകയാണ്. പുറത്ത് കാറ്റിന്റെ ഗാഢമായ ശബ്ദം.

ചുരത്തിലൂടെ കടലേറ്റംപോലെ കിഴക്കൻ കാറ്റ് തിരതല്ലി.

‘കൂട്ടാ’

‘എന്തേ, ഏട്ടാ?’

‘നീ ഈ ശബ്ദം കേൾക്കേണ്ടോ?’

‘കേൾക്കേണ്ട, എന്തേ?’

ഇരുട്ടത്ത് ഏട്ടൻ ചെല്ലിട നിശബ്ദനായി. പിന്നെപ്പറഞ്ഞു.
‘ഇല്ല, നീയത് കേൾക്കേണ്ടല്ല.’

ഏട്ടന്റെ വനവാസത്തിൽ അത്യുപ്തനായിത്തന്നെയാണ് തിരിച്ചു പോയത്. പോകുമ്പോൾ ഏട്ടൻ പറഞ്ഞു. ‘എനിയ്ക്കൊര് തെറ്റ് പറ്റിയതാ, കൂട്ടാ, ഒരു ദൗർബ്ബല്യം, സൂക്ഷ്മമായൊന്നു എഴുതാൻ തോന്നി. ഇനി ഞാനങ്ങനെ ശല്യപ്പെടുത്തില്ല. ഈ മലയടിവാരത്തിൻ ഭേദമാക്കാൻ വയ്യാത്ത സൂക്ഷ്മംണ്ടോ? എങ്കിൽ അത് മനുഷ്യൻ ഭേദാക്കയാൽ ഭേദാവോ?’

അങ്ങിനെ പിരിഞ്ഞിട്ട് പത്തുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാണ് വീണ്ടും ഈ യാത്ര വരുന്നത്. ഫീബി ഇന്ന് തന്റെ ഒരുമിച്ചില്ല. നാം തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം ഉറഞ്ഞ് അവസാനിച്ചുപോയി എന്നു പറയാനുള്ള സത്യസന്ധത അവർ കാണിച്ചിരുന്നു. തെയ്യുണ്ണി ബോംബെയിൽ നിന്നു വിമാനം കയറിയില്ല. മറ്റുസംഖ്യം മനുഷ്യരുടെ കൂടെ പാലക്കാട്ടേക്ക് വണ്ടി കയറി. തന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെന്നപോലെ, രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് മുറിയിൽ. ഒരു ദിവസത്തെ യാത്ര. ജനാലയിൽ സാവകാശം നീങ്ങി മറയുന്ന കുന്നും മേടും പുഴയും ഗ്രാമവും, അങ്ങിനെ പാലക്കാട്തെത്തി. പഴയ തറവാട്ടുവീട് ഇന്നില്ല. ഒരു ഹോട്ടലിൽ രാത്രി വിശ്രമിച്ച ശേഷം പിറ്റേന്ന് കഞ്ചിക്കോട്ടേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

പത്തുകൊല്ലം മുമ്പത്തെ ആ യാത്രയുടെ പരുഷതയില്ല ഈ യാത്രയ്ക്ക്. തന്നിലെ സൗമ്യത സഹയാത്രികരിലും നീങ്ങി മറയുന്ന പ്രകൃതി ദൃശ്യത്തിലും വ്യാപരിച്ചതുപോലെ തെയ്യുണ്ണിക്കു തോന്നി. പാലക്കാട്ടു നിന്ന് ജീപ്പോടിച്ച ഡ്രൈവറെപ്പോലും അത് സൗമ്യമൂർത്തിയാക്കി.

‘വെഷമിച്ചോ, ഡ്രൈവറേ?’

‘ഞങ്ങൾ ഇതി പരിചയല്ലേ? സാറിനെയോർത്താ വെഷമം.’

അകലെ ഏട്ടന്റെ വേലിയും പടിയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

‘ഡ്രൈവറേ, ദാ അവട്ടാ.’

‘ഒറ്റപ്പെട്ട സ്ഥലം, അല്ലേ സാരേ?’

‘അതെ’

പൊന്നുസ്വാമി തൊടിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ തെയ്യുണ്ണിയെ എതിരേൽക്കാനായി പടിയ്ക്കലേക്കിറങ്ങി വന്നു. രണ്ടുപേരും മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി നിന്നു. പിന്നെ പൊന്നുസ്വാമി കണ്ണുതുടച്ചു.

‘കമ്പിയടിയ്ക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ കത്തെഴുതിയത്,’ പൊന്നുസ്വാമി പറഞ്ഞു. ‘ക്ഷമിക്കണം.’

‘ഏട്ടന്റെ ആഗ്രഹം നിങ്ങൾ മാനിച്ചതല്ലേ? എനിക്കതു മനസ്സിലാക്കാം.’

പൊന്നുസ്വാമി തൊടികയിലേയ്ക്കു നടന്നു. തെയ്യുണ്ണി പുറകെയും. തൊടികയുടെ അറ്റത്തു ചെത്തി നിരപ്പാക്കിയ ഇത്തിരി സ്ഥലത്ത് ഒരു തുളസിച്ചെടി പതുക്കെ വേർപിടിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനു ചുറ്റും വെണ്ണീർപ്പാടുകൾ അങ്ങിങ്ങു പറ്റി നിന്നു.

‘ഇവിടെയാണ്,’ പൊന്നുസ്വാമി പറഞ്ഞു. തെയ്യുണ്ണി ആ മണ്ണുതൊട്ട് നെറുകയിൽ വച്ചു.

‘അസ്ഥി പേരുരിലാണ് ഒഴുക്കിയത്. ഇനി വല്ല കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യാനുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങയുടെ തൃപ്തിപോലെ, പക്ഷേ...’

‘എന്താണ്, പൊന്നുസ്വാമി?’

‘കർമ്മങ്ങളൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. എനിക്ക് പഠിപ്പിപ്പൂ, ഏതോ പുണ്യാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പറയുകയാണെന്നേ ഞാൻ ധരിച്ചുള്ളൂ.’

‘അതു തന്നെയാണ്. ശരിയായ ധാരണ.’

‘ശ്രീകുമാരൻ വരുമോ?’

‘ബോംബെയിൽ നിന്ന് ഞാനവനെ ടെലിഫോണിൽ വിളിച്ചു സംസാരിച്ചിരുന്നു. അവൻ വരുന്നില്ല. അവൻ ഒരു കാര്യം അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പുരയും പറമ്പും പൊന്നുസ്വാമിയോട് എടുത്തുകൊള്ളാൻ.’

സൗമ്യവിരക്തിയിൽ പൊന്നുസ്വാമി കൈകുപ്പി, ‘എന്നോട്, അദ്ദേഹവും അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതാണ്, ഞാൻ അങ്ങയെ അറിയിച്ചില്ലെന്നുള്ളൂ.

‘പക്ഷേ, എനിക്ക് ഇതൊന്നും വേണ്ട. അങ്ങയ്ക്കോ ശ്രീകുമാരനോ ഇതെടുത്ത് വിൽക്കാമല്ലോ.’

‘ഏട്ടന്റെ ആഗ്രഹമല്ലേ? പൊന്നുസ്വാമി അതിനെ മാനിക്കൂ.’

‘എന്നാൽ, ഹിതം പോലെ.’

‘പൊന്നുസ്വാമിക്ക് മക്കളെത്രയാണ്?’

‘നാല്.’

‘നല്ലത്. അവർക്കു നിറഞ്ഞ് വളരാൻ ഇതൊരിടമാകട്ടെ.’

പൊന്നുസ്വാമി വീണ്ടും തൊഴുതു, ‘എന്നെങ്കിലും അങ്ങേയ്ക്ക് ഇവിടെ വന്ന് താമസിയ്ക്കണമെന്ന് തോന്നിയാൽ ഞാനും എന്റെ മക്കളും സ്ഥലമൊഴിഞ്ഞു തരും.’

‘അങ്ങിനെയൊരാവശ്യം വരില്ലാ പൊന്നുസ്വാമി.’

ഇവിടെത്താമസിയ്ക്കാൻ ഞാനർഹനല്ല. തെയ്യുണ്ണി സ്വയം പറഞ്ഞു.... അവർ തൊടിയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചു വീട്ടിൽ കയറി.

‘അങ്ങ് വിശ്രമിയ്ക്കൂ.’ പൊന്നുസ്വാമി പറഞ്ഞു. ‘ഞാനൊരു ഇളനീർ വെട്ടിക്കൊണ്ടു വരാം.’

‘പുറത്ത് വണ്ടിയിൽ ഡ്രൈവറുണ്ട്. അയാളെ അകത്തേയ്ക്ക് വിളിയ്ക്കൂ. അയാളും ദാഹം തീർത്തു കൊള്ളട്ടെ.’

‘അങ്ങിനെയൊവട്ടെ.’

ഡ്രൈവർ അകത്തു വന്നു.

‘ഡ്രൈവർ ഇരിയ്ക്കൂ,’ തെയ്യുണ്ണി പറഞ്ഞു.

ഇളനീരു കൊണ്ടുവന്ന പൊന്നുസ്വാമിയോട് തെയ്യുണ്ണി പറഞ്ഞു, ‘ഇനി പൊന്നു സ്വാമിക്ക് പോകാം.’

പൊന്നുസ്വാമി വിടവാങ്ങി. തെയ്യുണ്ണി ഡ്രൈവറോടു പറഞ്ഞു. ‘ഡ്രൈവർക്ക് ഇന്നിവടെ നിക്കാൻ പറ്റോ?’

മൗനത്തിലൂടെ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഡ്രൈവർ ഇരുന്നു.

‘പൊറപ്പെടുമ്പോ നിരീച്ചതല്ല,’ തെയ്യുണ്ണി പറഞ്ഞു. ‘ഇത് ഏട്ടന്റെ വീടാ, ഏട്ടൻ മരിച്ചിട്ട് ഞാൻ വരാ... മരിയ്ക്കണേന്റെ മുസ് കാണാമ്പറ്റീല്യ.’

ഡ്രൈവർ ശ്രദ്ധാലുവായി.

തെയ്യുണ്ണി തുടർന്നു, ‘ന്ന് ഇവിടെ അന്തിയോറങ്ങണം ന് ഒരാഗ്രഹം.’

മൗനത്തിലൂടെ തന്നെ ഡ്രൈവറുടെ വിസമ്മതം അലിഞ്ഞു. ദുഃഖം പങ്കിടുന്ന ഒരു ബന്ധുവിനെപ്പോലെ അയാൾ തെയ്യുണ്ണിയുടെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു. പിന്നെയും പറഞ്ഞു, ‘നിക്കാം.’

‘നിക്കണേന്ന് ഡ്രൈവർക്ക് എന്താ വേണ്ടെച്ചാൽ തരാം.’

'ഒന്നും വേണ്ട.'

മലമുടികളിൽ നേരം ചുകുന്നു. അതു കാരറിഞ്ഞ് തെയ്യുണ്ണി
പുലരാനുറങ്ങി.

Your gateway to knowledge and culture. Accessible for everyone.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Official Telegram channel](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>